Colònies de la gent gran: Retrobar-nos i mantenir l’alegria

Per GloriaA el dv., 21/02/2020 - 12:58

Sóc la Mª José Casas, tinc 45 anys i treballo com a infermera a una UCI neonatal. Fa 14 anys que dedico part de les vacances a fer voluntariat a Càritas de Barcelona, entitat amb qui col·laboro des de jove a través de la meva parròquia, St. Mateu de la Guineueta.

Amb un grup de voluntaris i treballadores familiars, acompanyats per l'equip de Càritas del Projecte de Gent Gran, preparem les Colònies. Quatre mesos abans ens reunim per organitzar dos torns de vacances d'unes 30-35 persones cadascun. Són gent gran amb mínims recursos econòmics, poc suport familiar, problemes de soledat, d'afecte, amb diferents nivells de dependència, que a l'estiu no surten.

Conviure amb gent gran és una saviesa de vida, un intercanvi mutu. La gent gran ens ensenya gratuïtat, agraïment per tot el que ens és donat, tendresa, estima, respecte, capacitat d'escolta, de desenvolupar la paciència i d'adaptar-te a un altre ritme. Tenen un llarg recorregut vital; han passat per situacions molt diverses, difícils, de moltes mancances, i també de positives. Molts han sabut portar-ho amb força, fins i tot gaudir i aprendre d'aquests moments. Ara a la tercera edat es troben sols, amb grans limitacions. Les colònies són per a ells uns dies per sortir de casa, com deia la Sra. Mimoso: <<Jo hi vaig encara que tinc el braç enguixat per una caiguda>>, uns dies d'esbarjo, de comunió, de sentir-se acompanyats, de compartir, d'intercanviar i de continuar creixent amb altres persones; són estones entranyables: gimnàstica, ball, cant, jocs, teatre, visites culturals, bon menjar, bona conversa... És per tot això que el Sr. Ramon, un home tímid i un xic cohibit, espontàniament va sortir a ballar amb molt de salero. Aquestes experiències ens ajuden a tots a retrobar i mantenir l'esperança per continuar connectats a la vida i gaudir amb els altres.

Pels avis és un nou alè per tot l'any; pel voluntari, veure tot això, és motiu d'alegria, d'agraïment i de tenir ganes de reviure-ho novament. Veure'ls contents, cuidats, amb il·lusió de tornar l'any vinent o, com sempre diuen, que les colònies siguin una mica més llargues, o es facin també en altres moments de l'any, als voluntaris ens omple de goig. És per això que malgrat els anys de crisi i de falta de pressupost, i aquest any ho és, mai hem deixat de fer les nostres vacances pels nostres avis.